

Sygn. akt IV CSK 241/18

POSTANOWIENIE

Dnia 8 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa R. P.
przeciwko Gminie L.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 8 stycznia 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 23 stycznia 2018 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

**2) przyznaje adwokatowi Ł. K. od Skarbu Państwa –
Sądu Apelacyjnego w [...] kwotę 3780,- (trzy tysiące siedemset
osiemdziesiąt) złotych, powiększoną o należny podatek VAT,
z tytułu wynagrodzenia za udzielenie powódce nieopłaconej
pomocy prawnej z urzędu.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 stycznia 2018 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powódki R. P. od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 27 stycznia 2017 r., którym oddalone zostało powództwo wniesione przeciwko Gminie L. o zapłatę kwoty 1 500 000 złotych z tytułu odszkodowania za naruszenie autorskich praw majątkowych i kwoty 40 000 złotych z tytułu zadośćuczynienia za naruszenie autorskich praw niemajątkowych oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania. Przyczyną oddalenia powództwa przez Sąd pierwszej instancji było nie udowodnienie, zdaniem Sądu, naruszenia przez pozwaną Gminę autorskich praw osobistych i majątkowych powódki. Dotyczy to zarzutu korzystania przez pozwaną ze wskazanego w pozwie utworu audiowizualnego – filmu pt. „[...]” oraz wprowadzenia przez pozwaną tego utworu do obrotu przez sprzedaż albo darowiznę. Nieudowodnione także zostało rozpowszechnianie utworu w formie publicznego odtwarzania lub wyświetlania, w tym podczas szkoleń oraz M. w P.. Nie zostało wykazane, że pozwana przekazała komukolwiek nośnik z utworem powódki w celu jego nadania w telewizji i radio.

W wyniku rozpoznania apelacji Sąd drugiej instancji podzielił ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego, nie dopatrując się naruszenia w zaskarżonym wyroku art. 233 § 1 k.p.c.

W skardze kasacyjnej pełnomocnik powódki ustanowiony z urzędu zarzucił Sądowi Apelacyjnemu naruszenie zaskarżonym wyrokiem przepisów prawa materialnego, tj. art. 16 pkt 1, 2 i 5 oraz art. 79 § 1 pkt 3 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych przez ich niewłaściwe zastosowanie. Naruszenie przepisów postępowania dotyczy art. 233 § 1 oraz art. 328 § 2 k.p.c. Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części, tj. w pkt I oraz orzeczenie co do istoty sprawy przez zmianę wyroku Sądu drugiej instancji w pkt I i zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki dochodzonego odszkodowania i zadośćuczynienia, ewentualnie uchylenie tego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w tym zakresie oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na brak spełnienia przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. przez konieczność wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości, tj. art. 16 pkt 1, 2 oraz art. 79 § 1 pkt 3 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych (dalej jako pr. aut.), to znaczy, czy Sąd drugiej instancji dokonał prawidłowej ich wykładni oddalając apelację. Ponadto, zdaniem skarżącej wniesiona skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania ukrywa się w znacznym stopniu w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych, podczas gdy powinno zostać sformułowane odrębne uzasadnienie dla dowiedzenia wystąpienia przesłanek wymaganych dla przyjęcia skargi (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Wprawdzie pełnomocnik powódki z urzędu stara się usilnie wykazać zasadność domagania się przez powódkę naprawienia poniesionej przez nią szkody, jednak nie zauważył, że skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem odwoławczym i przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądowego tylko wtedy, gdy zostaną spełnione ustawowo określone przesłanki.

Podnosząc wystąpienie w sprawie konieczności wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, uważając za takie wskazane przepisy ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, skupił uwagę tylko na okolicznościach faktycznych i ocenie dowodów. Mimo że w sprawie występuje interesujący przypadek naruszenia praw autorskich przez zgłoszenie do konkursu filmowego, to jednak każda z podnoszonych przez skarżącą okoliczność łączy się z istotnymi wątpliwościami co do zaoferowania właściwych i wystarczających dowodów, które miałyby wykazać faktyczną słusność dochodzenia roszczeń przez powódkę. Dotyczy to kolejnych kwestii, czyli liczby sprzedanych płyt z filmem, emisji filmu w mediach, zgłoszenia do konkursu i ewentualnej jego tam projekcji. W rezultacie skarga stanowi polemikę skarżącej z ustaleniami faktycznymi przez prezentowanie odmiennej wersji stanu faktycznego niż ustalona przez Sądy w toku

instancji. Zgodnie z utrwalonym, zgodnym i powszechnie znanym stanowiskiem Sądu Najwyższego nie jest to ani wystarczające, ani prawidłowe w świetle art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c. Skąpe uzasadnienie wniosku nie pozwala przyjąć, aby wykazana została również druga powołana przez pełnomocnika powódki podstawa wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, tzn. oczywista zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Mając to na uwadze należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec o odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania, rozstrzygając o wynagrodzeniu pełnomocnika z urzędu na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. poz. 1714).